

Marokko-verslaving en Dromedaris voor Dummies

Als je de beslissing neemt om bij Astrid en Mo een reis te boeken, dan ben je op voorhand reddeloos verloren: een Marokko-verslaving waar je je verdere leven niet meer van afkomt, is het gegarandeerde gevolg hiervan: je bent dus gewaarschuwd.....

Hoe is het anders toch mogelijk dat ik (meer een natuurliefhebber dan een steden-tripper) telkens heimwee heb naar de hectiek en de gekte van Marrakech? Hoe vaak zeggen mijn lief en ik niet tegen elkaar: “Beam me up, Scotty: naar Place des épices!” om op één van de dakterrassen muntthee te drinken en te genieten van het schouwspel van tapijtverkopers, de uitgestalde rieten manden, kruiden, schoenen, tassen en sieraden. Of om ’s avonds even een heerlijke vegetarische maaltijd te bestellen bij the Earth Café, waar ze ook de heerlijkste versgeperste sappen serveren om daarna nog even rond te dwalen op het Djemaa el Fna-plein waar slangenbezweerders, henna-schilders, speelgoedverkopers en eetstalletjes samen een soort openlucht-circus vormen? Met als afsluiting van de dag de welkome rust die als een behaaglijke deken over je heen valt op het moment dat je de riad binnenstapt voor een heerlijke nachtrust?

De Marokko-verslaving is zo sterk dat ik (tentenschuw als ik ben) wél 5 dagen door de Rozenvallei en de Hoge Atlas trek met gids, kok, ezels voor de bepakking en daar enorm geniet van het wildkamperen en het wassen in de beek! De overweldigende natuur, het aanschouwen voor de lunch bij een heuse nomadenfamilie in hun grot: die momenten blijven nog lang in je gedachten sluimeren.....

Omdat mijn lief ook besmet is geraakt met het Marokko-virus en een Sahara-trekking zijn Duizend-en-één-nacht-jongensdroom is, stem ik in om enkele jaren later met 2 Blauwe Mannen en 3 dromedarissen 5 dagen lang dit gebied te doorkruisen.

Tijdens zo’n reis zijn de volgende zaken belangrijk:

- een gids (je moet er niet aan denken om in die oneindig uitgestrekte vlakte zonder enig herkenningspunt je eigen weg te moeten zoeken)
- een kok (het is wonderbaarlijk hoeveel trek je kunt krijgen na een dag rondstappen door zandvlaktes en over kiezelgrond)
- een goede tent
- een gezond groepje dromedarissen (want het is onmogelijk om voedsel, drinken, kookbivak, bagage en tenten gedurende 5 dagen lang zelf te moeten dragen)

Voor eenieder die plannen heeft een woestijntrekking te maken, is het tevens raadzaam mijn ‘Gebruiksaanwijzingen der Dromedarissen’ aandachtig te lezen, teneinde een geslaagde vakantie veilig te stellen.

Neem oordoppen mee voor een goede nachtrust en voor de auditief sensitieven onder ons zijn deze hulpmiddelen ook overdag geen overbodige luxe. Als de dromedarissen ’s nachts te rusten gaan komt er een oorverdovend lawaai uit hun binnenste (het gevolg van opboeren en herkauwen van voedsel), maar ook hun woedend protesterende gebrul bij het commando ‘lig’ of ‘sta’ overschrijdt de decibelgrens van het aangename. Hun geloei vertoont nog de meeste gelijkenis met het burlen van een dozijn herten, waarbij de tong van de dromedaris bovendien kan opzwellen tot angstaanjagende proporties.

Bind tijdens een korte pauze of lunch de voorpoten van de dromedaris met een kort touw aan elkaar. Dit voorkomt weliswaar niet dat het dier wegloopt, maar beperkt zijn actieradius tot een alleszins overbrugbare afstand van 2 kilometer, zodat je aan de horizon nog net een zwart stipje kunt ontwaren en slechts de helft van je pauze opgaat aan het terughalen van je wandelende bagagedrager.

Het is dientengevolge aan te bevelen om tijdens de nacht de dromedaris te laten knielen en boven- en onderbenen te omwikkelen met touw. Opstaan is hierdoor schier onmogelijk, hoewel lenige exemplaren met gestrekte achterbenen en op de knieën voort hopsend nog een bewonderenswaardige afstand weten af te leggen.

Onthoud dat je hele hebben en houwen zich op de rug van de dromedaris bevindt. Bind middels een touw de dromedarissen goed aan elkaar. Het is een grote verrassing als je na een terloopse blik achterwaarts nog maar 2 in plaats van 3 dromedarissen telt. Het terughalen van een losgeraakte, afgeslagen en achteloos ronddolende dromedaris is een tijdrovende bezigheid.

Het is derhalve raadzaam om achteraan de karavaan te lopen, een oogje in het zeil te houden en op deze wijze een ontspannen vakantie te bevorderen.

Houd echter gepaste afstand tot het achterste van de dromedaris. Het urineren geschiedt namelijk in achterwaartse richting en de druk op de blaas is enorm (niet verwonderlijk als je bedenkt dat een dromedaris maar liefst 100 liter water in één keer kan drinken). Flatulentie is dit dier niet vreemd en de vrijkomende walmen doen je adem stokken. De harde kegelvormige drollen vliegen je bovendien meermaal daags letterlijk om de oren. Het zogenaamde anuslapje, dat door een touwtje aan weerszijden van het zadel en onder de staart langs is vastgebonden heeft slechts een subtiel snelheidsremmend effect, welke wel net afdoende kan zijn om tijdig een zijwaartse sprongbeweging mogelijk te maken.

Weet dat een dromedaris een last van wel 400 kilo kan dragen. Ik kwam daar pas achter ná onze reis, waar ik meermalen dringende uitnodigingen plaats te nemen op de bagagetassen heldhaftig had afgeslagen omdat ik het dier niet extra wilde vermoeien met mijn 59 kilo.

Opmerkelijk is nog de communicatieve vaardigheid van de dromedaris. Van onze gids ontving ik enkele weken na de trekking een mailtje waarin hij me meldde dat de dromedarissen mij misten en ik van hun de groeten kreeg.

Het moge duidelijk zijn: de reizen die Astrid en Mo organiseren laten een onvergetelijke indruk achter: dichterbij de lokale bevolking kun je niet komen tijdens de trekkings, de routes zijn prachtig, overnachtingen in de riads en kasbahs heerlijk en ontspannen en de zorg en aandacht voor hun gasten is uniek. Bij één reis zal het zeker niet blijven.

Vraag jezelf dus af voor je bij Dades-reizen boekt:

Durf ik ook de Marokko-verslaving aan?

Daphne Keune, mei 2018